

พัฒนาการภาษาในระหว่างของอดีตกาลในภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

A Study of Interlanguage of English Past Simple Tense among Thai Students in Different Educational Levels

ณญาดา สีลาเขตต์¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ในการใช้รูปอดีตกาลภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน 3 ระดับชั้น ได้แก่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 6 จำนวนทั้งหมด 90 คน แบ่งเป็นระดับชั้นละ 30 คน โดยทำการเก็บข้อมูลจากสถาบันสอนพิเศษในจังหวัดเชียงราย เครื่องมือวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งจำแนกประเภทของโครงสร้างประโยครูปอดีตกาลออกเป็น 3 โครงสร้าง คือ 1) ประโยคบอกเล่า (Affirmative Sentence) 2) ประโยคปฏิเสธ (Negative Sentence) และ 3) ประโยคคำถาม (Interrogative Sentence) ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้รูปอดีตกาลลดจำนวนลงตามระดับการศึกษาที่เพิ่มขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าภาษาในระหว่างมีความใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายมากขึ้นเมื่อระดับการศึกษาเพิ่มขึ้น โดยโครงสร้างที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจได้ก่อนคือประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ และคำถามตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากระดับความซับซ้อนของระบบภาษาแรก (L1) และภาษาเป้าหมาย (Target Language) ที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบปัจจัยอื่นๆที่ทำให้พบปริมาณข้อผิดพลาดเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ การระบุคำบอกเวลา (Time Marker) และการใช้กริยาช่วย (Auxiliary Verbs)

¹ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

Abstract

This research aimed to study the occurrence of interlanguage when different levels of Thai students use the English Past Simple Tense in order to see the sequences of structures which the students can perceive respectively. There were 90 participants that had been divided into three different sampling groups; 30 persons each, which were: students from matthayom 1, 3 and 6. Additionally, the data was collected from tutorial schools in Chiangrai; furthermore, every participant had to achieve the requirements that had already been set. In addition, this quantitative research has been analyzed into both quantitative and qualitative results. Moreover, the research has been conducted over three types of sentence structures which are: 1) Affirmative Sentence, 2) Negative Sentence, and 3) Interrogative Sentence, which would help in classification of errors and indicate the structures that learners could acquire respectively.

The findings revealed that the development of interlanguage was found in the same types of mistakes among learners from every education level; however, the quantity of errors decreased according to higher education levels. Above all, the structure which learners could acquire first was Affirmative Sentence, then the second runner-up was Negative Sentence, and the third runner-up was Interrogative Sentence. The phenomenon has been caused by the complexity of English; as a target language, which is different from Thai; as a mother tongue. However, there were some other factors which found to cause the decreasing quantity of errors: they were sentences with Time Markers(TM) and Modal Auxiliaries.

1. บทนำ

1.1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

กาล (tense) ในภาษาอังกฤษประกอบด้วย อดีตกาล ปัจจุบันกาล และอนาคตกาล ตามความหมายของพจนานุกรมออกซ์ฟอร์ด แอ็ดแวนซ์ เลิร์นนเนอร์ส (Oxford Advance Learner's Dictionary, 2010) “กาล” หมายถึงการผันรูปของคำกริยาในประโยคภาษาอังกฤษเพื่อแสดงถึงช่วงเวลาที่มีการกระทำนั้นๆ ได้ถูกกระทำขึ้น โดยสามารถแบ่งช่วงเวลาได้เป็นสามช่วง คือ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต การผันรูปกริยาสามารถผันได้ 2 รูปตามกฎของการใช้กาล (Tense) ได้แก่ ปัจจุบันและอดีต ยกตัวอย่างเช่น

	Simple Form (กริยาช่องที่ 1)	-s Form (กริยาที่เติม s)	Past Tense Form (กริยาช่องที่ 2)	ความหมาย
Regular	<i>help</i>	<i>helps</i>	<i>helped</i>	ช่วย
	<i>carry</i>	<i>carries</i>	<i>carried</i>	ถือ, หิ้ว
	<i>clutch</i>	<i>clutches</i>	<i>clutched</i>	คว้า, กำ
Irregular	<i>cut</i>	<i>cuts</i>	<i>cut</i>	ตัด
	<i>bring</i>	<i>brings</i>	<i>brought</i>	นำมา

สำหรับอนาคตกาลในภาษาอังกฤษนั้นจะไม่มีกริยาผันเป็นรูปกริยาดังนั้นในการแสดงถึงอนาคตจึงต้องมีการใช้คำกริยาช่วย ดังโครงสร้างต่อไปนี้ Subject(ประธาน) + will(กริยาช่วย) + Main Verb(กริยาแท้) + Object(กรรม).

(1) *I will go to Bangkok tomorrow.* ฉันจะไปกรุงเทพฯวันพรุ่งนี้

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษมีความแตกต่างจากภาษาไทยโดยสิ้นเชิง เพราะลักษณะเด่นอย่างหนึ่งที่นักภาษาศาสตร์เคยได้ศึกษาไว้จากหนังสือลักษณะเฉพาะของภาษาไทย โดย ฝะอบ โปชะกฤษณะ (2532) คือการไม่เปลี่ยนแปลงรูปคำในภาษาไทย กล่าวคือเมื่อมีการนำคำไปใช้ในประโยคจะไม่มีกริยาผันรูปคำเพื่อแสดงความสัมพันธ์กับคำอื่นในประโยคและไม่ต้องเปลี่ยนรูปคำเพื่อแสดงเพศ พจน์ หรือกาล เมื่อคำไทยไม่มีลักษณะดังกล่าว เราจะสามารถทราบความหมายของคำและความสัมพันธ์กับคำอื่นได้จาก “บริบท” ซึ่งหมายถึง ถ้อยคำที่ปรากฏร่วมกับคำที่เรากำลังพิจารณาหรือ

สถานการณ์แวดล้อมในขณะที่กล่าว เขียนหรืออ่านคำนั้นๆ ดังนั้นการแสดงถึงอดีตในภาษาไทยจึงไม่มีการผันกริยาในประโยคแต่จะใช้การเรียงประโยคแบบ ประธาน กริยา และกรรม ขึ้นต้นหรือตามด้วยคำที่บอกเวลาซึ่งแตกต่างจากภาษาอังกฤษที่ต้องมีการผันเปลี่ยนรูปกริยาเพื่อบ่งชี้อดีต เช่น

(2) ฉันทานอาหารค่ำกับครอบครัวของฉันเมื่อวานนี้	<i>I had dinner with my family yesterday.</i>
(3) เมื่อวานนี้เขาไปโรงเรียนสาย	<i>Yesterday, he went to school late.</i>

จากสองประโยคข้างต้น ภาษาไทยแสดงถึงการเน้นให้ผู้รับสารทราบว่าเหตุการณ์หรือการกระทำเกิดขึ้นในเวลาใดโดยการใส่คำบอกเวลาไว้ตอนต้นหรือตอนท้ายของประโยค ส่วนในภาษาอังกฤษจะต้องผันกริยา 'have' เป็น 'had' ในประโยคที่ (2) และผัน 'go' เป็น 'went' ในประโยคที่ (3) เพื่อแสดงอดีตและมีการใส่คำวิเศษณ์เพื่อบอกเวลา (adverbs of time) 'เมื่อวานนี้' หรือ 'yesterday' ด้วย โดยปกติตำแหน่งของคำวิเศษณ์ที่ระบุเวลาในภาษาอังกฤษจะวางไว้ที่ท้ายประโยคหรือสามารถวางไว้ที่ต้นประโยคเพื่อเน้นว่าเหตุการณ์หรือการกระทำเกิดขึ้นเมื่อใด ซึ่งบางคำสามารถวางไว้หน้ากริยาแท้ได้ในงานเขียนที่เป็นทางการ แต่สิ่งสำคัญที่แสดงรูปอดีตในภาษาอังกฤษคือการผันคำกริยาแท้ (main verbs) ให้เป็นกริยารูปอดีต อย่างไรก็ตาม รูปแบบของอดีตกาลที่เป็นพื้นฐานและมักใช้บ่อยที่สุดคือ "อดีตกาลปกติ" หรือ "Past Simple Tense" ซึ่งถือเป็นลำดับแรกของความแตกต่างในระบบไวยากรณ์ที่ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจการใช้ 'Tense' หรือ 'กาล' ในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับโครงสร้างประโยคที่เปลี่ยนแปลงไป โดยโครงสร้างประโยคแบ่งออก 3 แบบ ได้แก่ 1) ประโยคบอกเล่า (affirmative sentence) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ 1.1) คำกริยาปกติ (regular verb) และ 1.2) คำกริยาอปกติ (irregular verb) 2) ประโยคปฏิเสธ (negative sentence) และ 3) ประโยคคำถาม (interrogative sentence) โดยมีรายละเอียดต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ประโยคบอกเล่า (affirmative sentence)

1.1. ประโยคบอกเล่าทั่วไป (ที่มีคำกริยาแท้)

มีโครงสร้างดังนี้ ประธาน (subject) + คำกริยารูปอดีต (past simple verb) + {กรรม (objective)}.

(4) *I loved you.* ฉันรักคุณ (ปัจจุบันไม่รักแล้ว)

(5) *She slept very late last night.* เธอนอนดึกมากเมื่อคืนนี้

การสร้างประโยคบอกเล่ารูปอดีตในภาษาอังกฤษ ส่วนที่แสดงถึงอดีตคือคำกริยาแท้ที่ถูกผันรูปเป็นอดีตแล้ว ดังตัวอย่าง 'love' ผันเป็น 'loved' และ 'sleep' ผันเป็น 'slept' โดยไม่จำเป็นต้องมีคำวิเศษณ์ที่ระบุเวลา (adverbs of time) เพื่อบอกถึงเวลาในอดีตก็ได้เพราะคำกริยาที่ถูกผันจะแสดงถึงอดีตด้วยตัวเอง จากตัวอย่างประโยค 'ฉันรักคุณ (ปัจจุบันไม่รักแล้ว)' อาจแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า 'ฉันเคยรักคุณ' จำเป็นต้องมีคำกริยาช่วย เช่น แล้ว เคย ควร ได้...แล้ว เคย...แล้ว น่าจะ...แล้ว ฯลฯ หรือคำวิเศษณ์บอกเวลาเพื่อแสดงถึงอดีต เช่น เมื่อคืนนี้ ดังตัวอย่าง

คำกริยาที่ผันรูปเพื่อแสดงอดีตในภาษาอังกฤษประกอบด้วย 2 รูปแบบ ได้แก่

1.1.1. กริยารูปปกติ (Regular Verb) คือ คำกริยาแท้ที่ถูกผันเพื่อใช้แสดงอดีตด้วยการเติม '-ed' ที่ท้ายคำ เช่น การเติม '-ed' แบบปกติ To play เป็น played (เล่น), To wait เป็น waited (รอ),
To live เป็น lived (อยู่, อาศัย)

1.1.2. กริยาอปกติ (Irregular Verb) คือคำกริยาที่มีการผันรูปโดยไม่เติม '-ed' เพื่อแสดงอดีต เช่น
To go เป็น went (ไป), To keep เป็น kept (เก็บ) นอกจากนี้ยังมีคำกริยาอปกติที่แสดงอดีตโดยไม่ต้องเปลี่ยนรูปอีกด้วย เช่น To hit เป็น hit (ตี), To cost เป็น cost (ราคา)

1.2. ประโยคบอกเล่าที่มีกริยาพิเศษ 'Verb to be'

มีโครงสร้างดังนี้ ประธาน (subject) + คำกริยา To be (was/were) + {กรรม (objective)}.

(6) Peter was sick two weeks ago. ปีเตอร์ไม่สบายเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว

(7) There were ten cows in the farm last year. มีวัวสิบตัวในฟาร์มแห่งนี้เมื่อปีที่แล้ว

จากตัวอย่างที่ (6) กริยา was ถูกผันจาก is ในรูปปัจจุบันให้เป็นอดีต ในขณะที่เดียวกันภาษาไทยจะไม่ปรากฏกริยา to be ในประโยคและไม่มีการผันรูปคำ โดยให้คำว่า "ไม่สบาย" เป็นกริยาแท้ในประโยคและแสดงอดีตด้วยคำบอกเวลา และจากตัวอย่างที่ (7) กริยา were ถูกผันจาก are เพื่อแสดงการรูปอดีตร่วมกับคำนามพหูพจน์ แต่ในภาษาไทยจะไม่มีการผันรูปกริยาตามกาลหรือพจน์ โดยใช้คำว่า "มี" ได้เลย

1.3.ประโยคบอกเล่าที่มีคำกริยาช่วย (modal verb)

มีโครงสร้างดังนี้

ประธาน (subject) + คำกริยาช่วยรูปอดีต (past modal) + กริยาแท้ (present verb) + {กรรม (objective)}.

1.3.1. กริยาช่วยที่ต้องผันรูปตามกาล (คำที่ผันรูปได้ด้วยตัวมันเอง)

คำกริยาช่วยรูปปัจจุบัน (Present Modals)	คำกริยาช่วยรูปอดีต (Past Modals)	ความหมาย
can	could	สามารถ
may	might	อาจจะ, น่าจะ

(8) *She could drive.* เธอสามารถขับรถได้ (ความสามารถในอดีต)

จากตัวอย่างที่ (8) อาจแปลความหมายได้ว่า เธอเคยมีความสามารถในการขับรถแต่ไม่สามารถขับได้แล้วในปัจจุบัน ในภาษาอังกฤษจะใช้กริยาช่วยที่ผันรูปเป็นอดีตแล้วบรรยายการกระทำในอดีตได้เลยจาก can เป็น could ในขณะที่ภาษาไทยไม่ต้องผันกริยาช่วยแต่ต้องระบุเวลาจึงจะทราบได้ว่าผู้พูดกล่าวถึงอดีต

1.3.2. กริยาช่วย Have to

(9) *Robert had to finish his homework last Sunday.*

โรเบิร์ตจำเป็นต้องทำการบ้านของเขาให้เสร็จตั้งแต่วันอาทิตย์ที่แล้ว

จากตัวอย่างที่ (9) การใช้ have to เพื่อแสดงความหมาย 'จำเป็นต้อง' จะผันจาก have เป็น had เพื่อแสดงอดีต ใช้ร่วมกับคำกริยาแท้ช่องที่ 1 คือ had to + finish ซึ่งคล้ายคลึงกับความหมายและโครงสร้างในภาษาไทยที่คำช่วย 'จำเป็นต้อง' จะตามด้วยคำกริยาแท้บ่งบอกการกระทำที่ไม่เปลี่ยนรูป "จำเป็นต้อง + ทำ" แต่แตกต่างกันตรงที่คำกริยาช่วยจะผันไม่ได้ จะใช้คำบอกเวลาเพื่อแสดงอดีตแทน

2. ประโยคปฏิเสธ (negative sentence)

2.1. ประโยคปฏิเสธทั่วไป

มีโครงสร้างดังนี้ ประธาน (subject) + {คำกริยาช่วย 'did' + not/didn't} + คำกริยาแท้ + {กรรม (objective)}.

(10) *He did not drive my car.* เขาไม่ได้ขับรถของฉัน

(11) *Paul didn't kiss her.* พอลไม่ได้จูบกับเธอ

จากตัวอย่างที่ (10) และ (11) จะใช้คำกริยาช่วย 'verb to do' (auxiliary verb) ซึ่งผันเป็น 'did' + 'not' หรือ 'didn't' มาวางไว้ที่หน้าคำกริยาแท้ในประโยค เพื่อแสดงการปฏิเสธว่าเหตุการณ์หรือการกระทำไม่ได้เกิดขึ้นตอนนั้นในอดีต โดยที่คำกริยาแท้จะไม่เปลี่ยนรูป ในขณะที่ภาษาไทยจะใช้คำว่า 'ไม่' หรือ 'ไม่ได้' ซึ่งทำหน้าที่คล้าย 'did not/didn't' มาวางไว้หน้าคำกริยาแท้ในประโยคเช่นเดียวกัน จะรับรู้ว่าเป็นอดีตได้ทั้งผู้พูดและผู้ฟังตามบริบทแวดล้อมหรือคำบอกเวลา

2.2. ประโยคปฏิเสธที่มีคำกริยาพิเศษ 'Verb to be'

มีโครงสร้างดังนี้ ประธาน (subject) + คำกริยา To be (was/were + not /wasn't/weren't) + {กรรม (objective)}.

(12) *Sarah wasn't at home this morning.* ซาราไม่ได้อยู่ที่บ้านตั้งแต่เช้า

(13) *My children weren't at school.* ลูกๆของฉันไม่ได้อยู่ที่โรงเรียน

จากตัวอย่าง (12) และ (13) 'be' ที่แบ่งได้เป็น 'is/am/are' จะผันรูปเป็น 'was/were' โดยจะสามารเติม 'not' หลัง 'was' และ 'were' เพื่อแสดงปฏิเสธได้เลย ส่วนในภาษาไทยจะต้องทราบความหมายของกริยา 'to be' ก่อนแล้วจึงใส่ 'ไม่' หรือ 'ไม่ได้' นำหน้าคำกริยานั้นๆเพื่อแสดงการปฏิเสธ เช่น 'ไม่ได้ + อยู่'

2.3. ประโยคปฏิเสธที่มีคำกริยาช่วย (modal verb)

มีโครงสร้างดังนี้ ประธาน (subject) + คำกริยาช่วยรูปอดีต (past modal) + not + กริยาแท้ + {กรรม (objective)}.

(14) *Katy couldn't sleep last night.* เค็็นนอนไม่หลับเมื่อคืนนี้/เค็็นไม่สามารถนอนหลับได้เมื่อคืน

จากตัวอย่าง (14) กริยาช่วย 'can' จะเปลี่ยนรูปเป็น 'could' และสามารถแสดงการปฏิเสธได้ด้วยการเติม 'not' ตามหลังได้เลยโดยที่กริยาแท้ 'sleep' ยังคงรูปเดิม ส่วนในภาษาไทยจะใช้คำว่า 'ไม่' ร่วมกับคำกริยาช่วย โดยตำแหน่งของ 'ไม่' สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามคำกริยาช่วยที่ใช้ เช่น จะไม่... ไม่ควร... ไม่สามารถ... ฯลฯ หลังจากนั้นตามด้วยกริยาแท้บ่งบอกการกระทำ

2.3.1. ประโยคปฏิเสธที่มีคำกริยาช่วย 'To have to'

(15) *She did not have to buy a new car.* เธอไม่มีความจำเป็นต้องซื้อรถยนต์คันใหม่

จากตัวอย่างที่ (15) จะต้องใช้กริยา 'To do' เข้ามาช่วยในการสร้างประโยคปฏิเสธ ดังนั้น 'do' จึงต้องผันรูปเป็น 'did' เพื่อแสดงอดีตและตามด้วย 'not' เพื่อบ่งบอกการปฏิเสธ ส่วน 'had' ต้องผันกลับมาเป็นรูปกริยาช่องที่ 1 คือ 'have' ส่วนกริยาแท้ของประโยคยังคงรูปเดิม สามารถกล่าวได้ว่าลักษณะของการใช้ประโยคปฏิเสธที่มีกริยาช่วย 'have to' มีความคล้ายคลึงกับประโยคปฏิเสธทั่วไป (2.1) ที่มี 'have' เป็นกริยาแท้ในประโยค ในทางกลับกัน 'จำเป็นต้อง' ในภาษาไทยจะใช้ 'ไม่' วางไว้หน้าเพื่อแสดงปฏิเสธ คำว่า 'ไม่' จะมีหน้าที่และตำแหน่งคล้ายกับ 'did not/didn't' ในภาษาอังกฤษ

3. ประโยคคำถามตอบรับใช่/ไม่ใช่ (Yes/No interrogative sentence)

3.1. ประโยคคำถามปกติ

มีโครงสร้างดังนี้

กริยาช่วย (auxiliary verb) Did + ประธาน (subject) + กริยาแท้ (present participle) + {กรรม (objective)} ?

(16) *Did you have dinner with Tom last night?* คุณได้ทานอาหารค่ำกับทอมเมื่อคืนนี้หรือเปล่า

(17) *Did Susan and Mary eat pizza yesterday?* ซูซานและแมรี่ได้ทานพิซซ่าหรือเปล่าเมื่อวานนี้

จากตัวอย่างที่ (16) และ (17) จะใช้กริยาช่วย Verb to do ที่ผันเป็นกริยารูปอดีต 'did' ในการสร้างคำถามและคำกริยาแท้จะคงรูปเดิม โดย 'did' จะถูกวางไว้ที่ต้นประโยคนำหน้าประธานแล้วตามด้วย

คำกริยาแท้บ่งบอกการกระทำ ในทางกลับกัน ภาษาไทยจะใช้คำว่า ‘หรือเปล่า/หรือไม่’ วางไว้ท้ายสุดของประโยคเมื่อต้องการสร้างประโยคคำถาม แต่หากมีการใช้คำบอกเวลา เช่น เมื่อวานนี้ เมื่อคืนนี้ ฯลฯ คำที่แสดงคำถามอาจอยู่ที่หน้าหรือหลังคำบอกเวลาได้

3.2. ประโยคคำถามที่มีคำกริยาพิเศษ ‘Verb to be’

มีโครงสร้างดังนี้ คำกริยา To be (was/were) + ประธาน (subject) + {กรรม (objective)} ?

(18) *Was his daughter a dentist?* ลูกสาวของเขาคือทันตแพทย์หรือเปล่า

(19) *Were those pencils yours?* ดินสอเหล่านั้นเป็นของคุณหรือเปล่า

จากตัวอย่าง (18) และ (19) สามารถใช้ ‘was’ และ ‘were’ ในการสร้างประโยคคำถามได้ด้วยตัวมันเองโดยการนำ ‘was/were’ มาวางไว้หน้าสุดของประโยคแล้วตามด้วยประธานและส่วนเติมเต็มหรือกรรม ส่วนคำที่ใช้แสดงคำถามในภาษาไทยจะใช้คำว่า ‘หรือเปล่า/หรือไม่’ ในการสร้างประโยคคำถามโดยจะวางไว้ที่ท้ายสุดของประโยค หากมีคำบอกเวลาก็จะสามารถเปลี่ยนตำแหน่งได้เช่นเดียวกับประโยคคำถามปกติ (3.1) แต่กริยา ‘to be’ จะต้องถูกแปลเพื่อใช้เป็นกริยาแท้ในประโยคภาษาไทย เช่น “...เป็น...หรือเปล่า”

3.3. ประโยคคำถามที่มีคำกริยาช่วย (modal verb)

มีโครงสร้างดังนี้ คำกริยาช่วย (modal verb) + ประธาน (subject) + กริยาแท้ + {กรรม (objective)} ?

(20) *Could you do the test last week?* คุณทำแบบทดสอบเมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้หรือเปล่า

จากตัวอย่างที่ (20) กริยาช่วย ‘can’ ต้องผันเป็น ‘could’ เพื่อแสดงอดีตแล้วจึงนำมาใช้สร้างประโยคคำถามโดยการวางไว้ที่หน้าสุดของประโยคตามด้วยประธานและกริยาแท้ช่องที่ 1 แต่ในภาษาไทยจะไม่มีกริยาช่วยเปลี่ยนตำแหน่งของกริยาช่วยแต่จะใช้คำที่ใช้แสดงคำถาม เช่น ‘หรือเปล่า/หรือไม่’ มาวางไว้ที่ท้ายสุดของประโยค หากมีคำบอกเวลาก็จะสามารถเปลี่ยนตำแหน่งได้เช่นเดียวกับประโยคคำถามปกติ (3.1) และ ประโยคคำถามที่มีคำกริยาพิเศษ (3.2)

3.3.1. ประโยคคำถามที่มีคำกริยาช่วย ‘To have to’

(21) *Did she have to buy a new car?* เธอมีความจำเป็นต้องซื้อรถยนต์คันใหม่หรือเปล่า

จากตัวอย่างที่ (21) กริยาช่วย 'to have to' จะต้องใช้กริยา 'to do' ช่วยในการสร้างคำถามโดยต้องผันเป็น 'did' เพื่อบ่งชี้อดีต โดยจะวาง 'did' ไว้หน้าประธานตามด้วย 'have to' และกริยาแท้ช่องที่ 1 ต่อด้วยกรรมหรือส่วนเติมเต็มตามลำดับ ส่วนในภาษาไทยจะใช้คำว่า “หรือเปล่า” “หรือไม่” วางไว้ท้ายประโยคเพื่อตั้งคำถาม แต่ต้นประโยคจะบรรยายด้วยประโยคบอกเล่า

จากลักษณะของภาษาที่แตกต่างกันและความซับซ้อนของภาษาที่กล่าวข้างต้นทำให้เกิดอุปสรรคในการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนไทย ซึ่งสอดคล้องกับหลักการวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis หรือเขียนย่อว่า CA) ที่สติ๊ก โจนส์สัน (Johansson, 2008, น.9) ได้กล่าวถึงการแทรกแซง (Interference) ของภาษาแม่ของผู้เรียนมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองตั้งแต่การออกเสียงและไวยากรณ์รวมไปถึงระบบอื่นๆในภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาไทยที่ไม่มีการเปลี่ยนรูปคำเพื่อบอก เพศ พจน์ และกาล จึงส่งผลให้เกิดความผิดพลาดเมื่อใช้ภาษาเป้าหมาย จากบทความงานวิจัยของ อับสร ทวีลาปกูล (Tawilapakul, 2015) เรื่องการใช้กาล (tense) ในภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย พบว่าสาเหตุหนึ่งของความผิดพลาดในการใช้ภาษาเป้าหมายคือการถ่ายโอนระบบภาษาแม่ของตนไปสู่ภาษาที่เรียน โดยการยึดรูปแบบของภาษาไทยเป็นหลักในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น “ขณะอายุ 16 ปี ทักษิณ ชินวัตร ได้บริหารโรงพยาบาลนครซึ่งเป็นธุรกิจหนึ่งของที่บ้าน” นักศึกษามีหลักการแปลที่ตรงตัวตามหลักภาษาไทย ในวลี “ขณะอายุ 16 ปี” นักศึกษาส่วนใหญ่แปลเป็นภาษาอังกฤษว่า “at the age of sixteen” มีเพียง 2.67% หรือประมาณ 2 รายเท่านั้นที่ใช้โครงสร้างประโยครูปอดีตกาล ‘When he was sixteen,...’

นอกจากนี้ คำกริยาที่ต้องเปลี่ยนรูปตามกาลในภาษาอังกฤษยังเป็นอุปสรรคต่อผู้เรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่หนึ่งอีกด้วยเพราะภาษาคำโดด เช่น ภาษาไทยและจีน จะต้องใช้คำช่วยอื่นๆมาแสดงรูปอดีตกาล นักวิจัยหลายคน ได้แก่ แซรอน ชาร์มินิ, เคลลี ที เปย เล็ง, แนนแลม ไม ซิงกาแรม และกามารูชามาน ยูซอฟ (Sharmini, Tee Pei Leng, Singaram, Jusoff, 2009, น.2) เชื่อว่าหลักไวยากรณ์และระบบเสียงในภาษาแม่ (L1) ของผู้เรียนสามารถถ่ายโอนไปยังภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ในขณะที่ศึกษาภาษาที่ 2 (L2) ได้ ธนศักดิ์ ศิริคะณรัตน์ (2557, น.4) ได้ให้ความหมายของภาษาในระหว่าง หรือ ‘Interlanguage’ ไว้ว่าเป็นระบบของภาษาที่ไม่เหมือนทั้งภาษาแม่และภาษาที่สองแต่มีลักษณะบางประการที่คาบเกี่ยวกับทั้งสองภาษา เกิดจากการที่ผู้เรียนกำลังสร้างระบบภาษา (Linguistic system) ขึ้นใหม่ เช่น การสร้างกฎในภาษาขึ้นเองโดยใช้พื้นฐานความรู้ของภาษาแม่กับภาษาที่สอง ซึ่งระบบภาษาดังกล่าวจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาที่สองและจะอยู่ต่อเนื่องไปจนถึงระยะที่ผู้เรียนสามารถรับ

ภาษาเป้าหมาย (target language) ได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ไพโรจน์ เบนนุย (Bennui, 2008) ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับการแทรกแซงของภาษาที่ 1 ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 พบว่าผู้เรียนบางรายไม่เข้าใจรูปแบบของการสร้างประโยคอดีตกาลที่ถูกต้อง และเนื่องจากภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยาตามกาลทำให้ผู้เรียนเลือกใช้คำกริยาที่รูปปัจจุบันแต่ใช้ตัวบอกเวลาเป็นอดีตตามโครงสร้างของภาษาไทย เช่น

“She go to Bangkok last month.”

จากการศึกษาค้นคว้าในขั้นต้นทำให้ผู้วิจัยทราบถึงสาเหตุหลายประการที่เป็นอุปสรรคในการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีระบบภาษาแตกต่างจากภาษาเป้าหมายหรือภาษาอังกฤษ เช่น ภาษาจีนและภาษาไทย งานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมาพบว่าการผันรูปคำกริยาเพื่อแสดงอดีตกาลในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยมีความผิดพลาดอยู่บ่อยครั้ง ผู้วิจัยจึงอยากทราบว่านักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในระดับช่วงชั้นมัธยมศึกษา มีภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ที่เกี่ยวกับ “อดีตกาล” หรือ “Past Simple Tense” อย่างไร โดยจะเน้นศึกษาด้านโครงสร้างประโยค 3 โครงสร้างที่ได้จัดหมวดหมู่ไว้ในข้างต้น ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ และคำถาม โดยจะเพิ่มความซับซ้อนในเรื่องกริยาเพื่อให้เกิดความหลากหลายและเพื่อให้ทราบถึงโครงสร้างที่ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจได้ก่อนและหลังตามลำดับ โดยผู้วิจัยจะสำรวจจากนักเรียนในช่วงชั้นที่ต่างกัน เพื่อศึกษาการพัฒนาของภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ในนักเรียนไทยที่เกิดขึ้นขณะใช้รูปอดีตกาลในภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ในการใช้รูปอดีตกาลภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน

2. วิธีการศึกษา

2.1 วิธีวิจัย และ แหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยได้เลือกวิธีการวิจัยเชิงปริมาณเพราะต้องเก็บข้อมูลในปริมาณมาก ทั้งนี้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่แม่นยำและมีปริมาณเป็นตัวเลขให้เห็นเด่นชัดซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามกรอบความคิดและแนวทางที่ได้กำหนดไว้ การวัดผลที่ได้จากปรากฏการณ์ที่ศึกษาจึงน่าเชื่อถือและมีเหตุผล โดยข้อมูลที่จะนำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ซึ่งได้จากการแจกแบบทดสอบที่วัดความรู้ความเข้าใจเรื่องอดีตกาลในภาษาอังกฤษ (Past Simple Tense) ให้แก่กลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะ

ตามที่กำหนด โดยแบบทดสอบได้ถูกออกแบบขึ้นตามวัตถุประสงค์การวิจัย คือเพื่อศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ในนักเรียนไทยที่เกิดขึ้นขณะใช้รูปอดีตกาลในภาษาอังกฤษจากระดับช่วงชั้นการศึกษาที่แตกต่างกันเพื่อให้ทราบถึงโครงสร้างประโยคที่นักเรียนสามารถทำความเข้าใจได้ก่อนและหลังตามลำดับ

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา 3 ระดับชั้น ได้แก่ 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (อายุ 12-13 ปี) 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (อายุ 14-15ปี) และ 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (อายุ 17-18ปี) จำนวนระดับชั้นละ 30 คน รวมทั้งหมด 90 คน โดยกลุ่มตัวอย่างจะต้องมีคุณลักษณะตามที่กำหนด กล่าวคือบุคคลที่ทำแบบทดสอบจะเป็นเพศใดก็ได้แต่ต้องมีภาษาที่หนึ่งเป็นภาษาไทยและเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

เนื่องจากช่วงเวลาที่เก็บข้อมูลเป็นช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจึงไม่สามารถเก็บข้อมูลจากในโรงเรียนหรือสถานศึกษาได้ จึงจำเป็นต้องติดต่อประสานไปยังสถาบันกวดวิชาหรือสถาบันสอนพิเศษต่างๆที่เปิดสอนช่วงปิดภาคเรียนและมีกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายของงานวิจัยอยู่เป็นจำนวนมากเพื่อทำการเก็บข้อมูล

2.3 วิธีสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างเพื่อทำการศึกษาวิจัยนี้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling /Judgmental Sampling) เนื่องจากลักษณะของกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายจะต้องเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและอยู่ในระดับชั้นปีการศึกษาที่ต่างกัน ซึ่งคุณลักษณะต่างๆของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ถูกกำหนดขึ้นนั้นล้วนมีผลต่อข้อมูลที่จะปรากฏ ไม่ว่าจะเป็นระดับการศึกษา อายุ รวมไปถึงภาษาแรกที่ต้องเป็นภาษาไทยและภาษาที่สองที่ต้องเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวได้รับการพิจารณาแล้วว่ามีความสอดคล้องและเหมาะสมต่อการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้

2.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ถูกออกแบบขึ้นตามโครงสร้างการใช้อดีตกาลในภาษาอังกฤษที่แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) การสร้างประโยคอดีตกาลรูปปกติที่ใช้กริยาแท้ที่ต้องผันรูปตามกาลสร้าง 2) การสร้างประโยคอดีตกาลด้วยกริยา 'To be' 3) การสร้างประโยคอดีตกาลด้วยกริยาช่วย 'Modal Verbs' โดยแต่ละรูปแบบจะมีแบบทดสอบ 3 ข้อเท่าๆกัน รวมทั้งหมด 9 ข้อ ในแต่ละข้อผู้ทำแบบทดสอบจะต้องแปลประโยคภาษาไทยและเปลี่ยนโครงสร้างประโยคเป็น 4 แบบ ได้แก่ ประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม และตอบรับ 'Yes/No' โดยมีคำชี้แจงที่ชัดเจนว่าให้ผู้ทำแบบทดสอบใช้ 'Past Simple Tense' หรือ "อดีตกาล" เพียงกาลเดียวเท่านั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนและได้รับข้อมูลที่ผิดพลาด การออกแบบให้

เครื่องมือมีรูปแบบที่หลากหลายมีเหตุผลเพื่อให้แบบทดสอบมีความซับซ้อนซึ่งจะส่งผลให้ได้รับข้อมูลที่เห็นความแตกต่างในแต่ละรูปแบบของประโยคได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และให้ทราบถึงระดับความยากง่ายของโครงสร้างและรูปแบบประโยคที่กลุ่มตัวอย่างสามารถทำความเข้าใจได้ก่อนและหลังตามลำดับ โดยในการศึกษาภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ที่เกิดขึ้นจะสามารถทำได้ง่ายเพราะเป็นการแปลและเปลี่ยนโครงสร้างประโยคด้วยการเขียนตามความเข้าใจของผู้ทำแบบทดสอบ เครื่องมือนี้สามารถใช้ตัดสินได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเข้าใจการเปลี่ยนโครงสร้างประโยครูปแบบต่างๆมากน้อยเพียงใดและมีความรู้ความเข้าใจเรื่องอดีตกาลหรือไม่

2.5 วิธีการเก็บข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลเป็นการเก็บข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยมีเครื่องมือเป็นแบบทดสอบเรื่องการสร้างประโยครูปอดีตกาลในภาษาอังกฤษ (Past Simple Tense) ซึ่งมีการจัดกลุ่มของลักษณะโครงสร้างประโยคที่แตกต่างกันออกเป็น 3 รูปแบบใหญ่ โครงสร้างแต่ละแบบจะมีข้อทดสอบจำนวน 3 ข้อ รวมทั้งหมด 9 ข้อ โดยในแต่ละข้อ ผู้ทำการทดสอบจะต้องจะแปลงประโยคภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษในรูปประโยคบอกเล่าและเปลี่ยนประโยคให้เป็นปฏิเสธและคำถามพร้อมตอบรับ 'ใช่/ไม่ใช่' (Yes/No) ทั้งนี้เพื่อให้เห็นโครงสร้างประโยคที่ผู้ทำแบบทดสอบได้ลงมือทำอย่างชัดเจนและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วงเวลาเก็บข้อมูลอยู่ในระหว่างวันที่ 18-24 มกราคม 2558 โดยขณะที่ลงพื้นที่เก็บข้อมูลนั้น จะต้องมีการชี้แจงรายละเอียดของเครื่องมือแก่ผู้ทดสอบด้วยเพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกันและเกิดความผิดพลาดในการเก็บข้อมูลน้อยที่สุด เมื่อผู้ทดสอบได้รับเครื่องมือจะต้องลงมือทำทันทีเพื่อไม่ให้เกิดการสูญหาย นอกจากนี้ก่อนที่จะนำเครื่องมือมาใช้เก็บข้อมูลจริงจะต้องมีการทดสอบเครื่องมือก่อนด้วยเพื่อให้ทราบว่าเครื่องมือสามารถใช้งานได้จริงหรือไม่ จะสามารถเก็บข้อมูลได้ตามต้องการหรือไม่และผู้ทำแบบทดสอบจะเข้าใจคำสั่งในแบบทดสอบหรือไม่ โดยการทดสอบเครื่องมือจะใช้วิธีการสุ่มนักเรียนที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมายมาเป็นผู้ทดสอบเครื่องมือจำนวน 3 คน เมื่อเครื่องมือได้รับการทดสอบเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็สามารถนำไปใช้จริงได้

2.6 การประมวลผล และ การวิเคราะห์

เมื่อเก็บแบบทดสอบทั้งหมดกลับมาแล้วจึงนำมาตรวจสอบความถูกต้องและจุดที่ผิดพลาด รวมถึงตัดแยกข้อมูลที่ใช้ไม่ได้ออกไป จากนั้นนับข้อผิดพลาดที่พบเพื่อจัดแบ่งกลุ่มตามที่ได้กำหนดไว้ แล้วนำตัวเลขที่นับได้มาคำนวณค่าสถิติของแต่ละกลุ่มเป็นร้อยละโดยคิดแยกตามระดับชั้นการศึกษา นำค่าสถิติที่ได้จากแต่ละโครงสร้างมาจัดเรียงลำดับตามจำนวนข้อผิดพลาดที่มากที่สุดไปน้อยที่สุด หลังจากนั้นคำนวณตัวเลขโดยรวม กล่าวคือตัวเลขแสดงร้อยละของจุดที่ผิดพลาดทั้งหมดทุกโครงสร้างรวมกันของแต่ละชั้นปี

การศึกษา นำมาเปรียบเทียบเพื่อพัฒนาการในด้านการใช้อดีตกาลภาษาอังกฤษของระดับการศึกษาที่ต่างกัน จากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ผลข้อมูลเชิงคุณภาพต่อไป การวิเคราะห์ข้อมูลจะสอดคล้องและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3. ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องพัฒนาการของภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ของนักเรียน 3 ระดับชั้น ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 3 และ 6 ด้านการใช้อดีตกาลในภาษาอังกฤษครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษา โครงสร้างประโยคออกเป็น 3 โครงสร้าง ดังนี้

1. ประโยคบอกเล่า (Affirmative)
2. ประโยคปฏิเสธ (Negative)
3. ประโยคคำถาม (Interrogative)

ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) เกิดขึ้นในขณะทีกลุ่มตัวอย่างสร้างประโยคทั้ง 3 โครงสร้างโดยมีรายละเอียดดังนี้

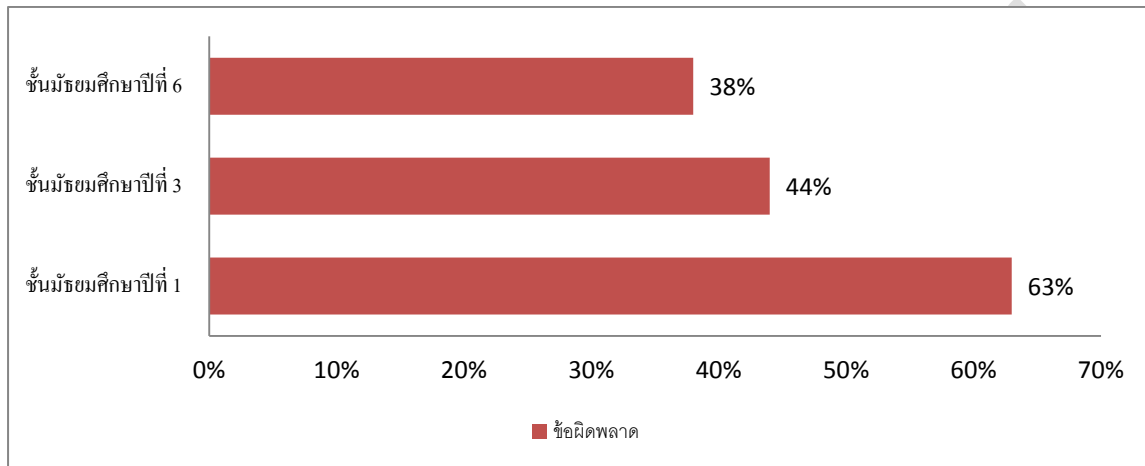
1. ประโยคบอกเล่า (Affirmative)

จากการศึกษาข้อผิดพลาดเรื่องการใช้กริยาอดีตกาลในประโยคบอกเล่า ได้ผลดังแสดงในภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าการสร้างประโยคบอกเล่าเกิดความผิดพลาดน้อยที่สุดจากนักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้นเมื่อเปรียบเทียบกับประโยคปฏิเสธและคำถาม โดยที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีข้อผิดพลาดมากที่สุดคือร้อยละ 63 ต่อมานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีข้อผิดพลาดร้อยละ 44 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีข้อผิดพลาดน้อยที่สุดคือร้อยละ 38 ทำให้เห็นถึงพัฒนาการในการเรียนรู้เมื่อผู้เรียนอยู่ในระดับชั้นที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามลักษณะข้อผิดพลาดที่พบมักเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันคือการสร้างประโยคด้วยโครงสร้างรูปปัจจุบันกาล (Present Simple Tense) ในประโยคที่ไม่มีตัวระบุเวลา (Time Marker) ทั้งนี้เครื่องมือที่ใช้มีการระบุคำชี้แจงไว้แล้วว่าให้ใช้โครงสร้างอดีตกาล (Past Simple Tense) เท่านั้น (ดูตามตัวอย่าง 23) นอกจากนี้ข้อผิดพลาดอีกแบบหนึ่งที่พบมากในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มคือในประโยคที่มีคำระบุเวลา (Time Marker) เจาะจงในอดีตแต่เป็นช่วงเวลาเหตุการณ์เกิดขึ้นได้ไม่นานก็มักจะใช้โครงสร้างปัจจุบันกาลคือไม่ผันรูปคำกริยา

(ดูตามตัวอย่าง 23)

(22) She plays with my son at that playground. เขา(ผู้หญิง)เล่นกับลูกชายของฉันที่สนามเด็กเล่นแห่งนั้น

(23) They are at home this morning. พวกเขาอยู่ที่บ้านเมื่อเช้านี้

ภาพที่ 1 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยคบอกเล่า(Affirmative Sentence)

2. ประโยคปฏิเสธ (Negative)

จากการศึกษาข้อผิดพลาดเรื่องการใช้กริยาอดีตกาลในประโยคปฏิเสธได้ผลดังแสดงในภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่าความผิดพลาดในการสร้างประโยคปฏิเสธเกิดขึ้นมากกว่าประโยคบอกเล่าจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับชั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เกิดความผิดพลาดร้อยละ 70 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกิดความผิดพลาดร้อยละ 52 ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เกิดความผิดพลาดร้อยละ 40 โดยลักษณะความผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีความคล้ายคลึงกันคือการสร้างประโยคปฏิเสธด้วยกริยาช่วย 'Have to' จะใช้กริยา 'To have' ช่วยสร้างประโยคคำถามและปฏิเสธเลย (ดูตามตัวอย่าง 25) นอกจากนี้ข้อผิดพลาดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะมีลักษณะที่แตกต่างออกไปกล่าวคือในข้อทดสอบที่มีการใช้กริยาช่วย (Auxiliary Verbs) ส่วนมากจะถูกเว้นว่างในข้อย่อยที่เป็นโครงสร้างประโยคปฏิเสธและในรูปประโยคที่ใช้กริยาแท้ทั่วไปที่ต้องมีกริยา 'To do' ช่วยจะสร้างด้วย did not/didn't + กริยาช่องที่ 2 (Past Simple Verbs) (ดูตามตัวอย่าง 25)

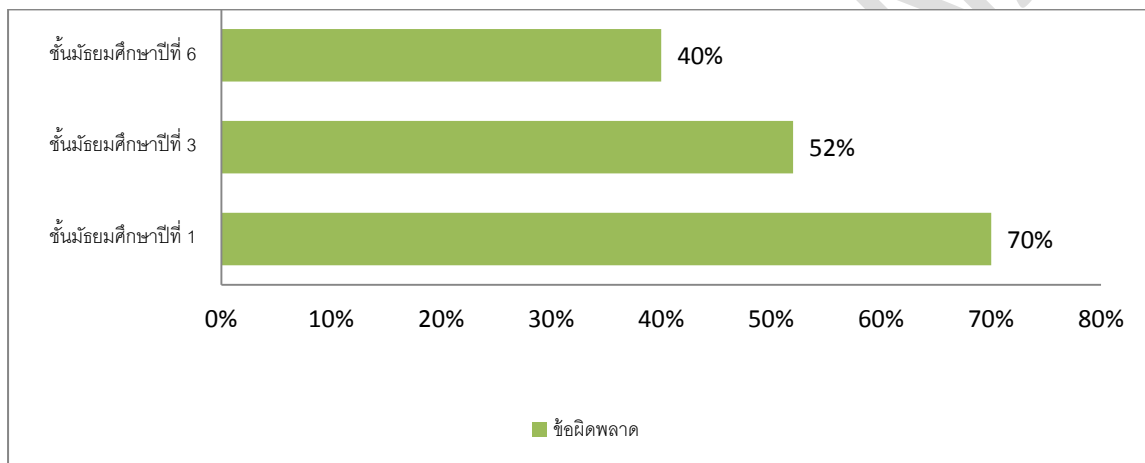
(24) จากประโยคบอกเล่า *Their mother had to go to the hospital last night.*

จะถูกเปลี่ยนเป็น *Their mother hadn't to go to the hospital last night.*

แต่ที่ถูกต้องคือ *Their mother didn't have to go to the hospital last night.*

(25) *He didn't saw a black pen on his desk.*

ในขณะที่คำตอบที่ถูกต้องคือ *He didn't see a black pen on his desk.*

ภาพที่ 2 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยคปฏิเสธ (Negative Sentence)

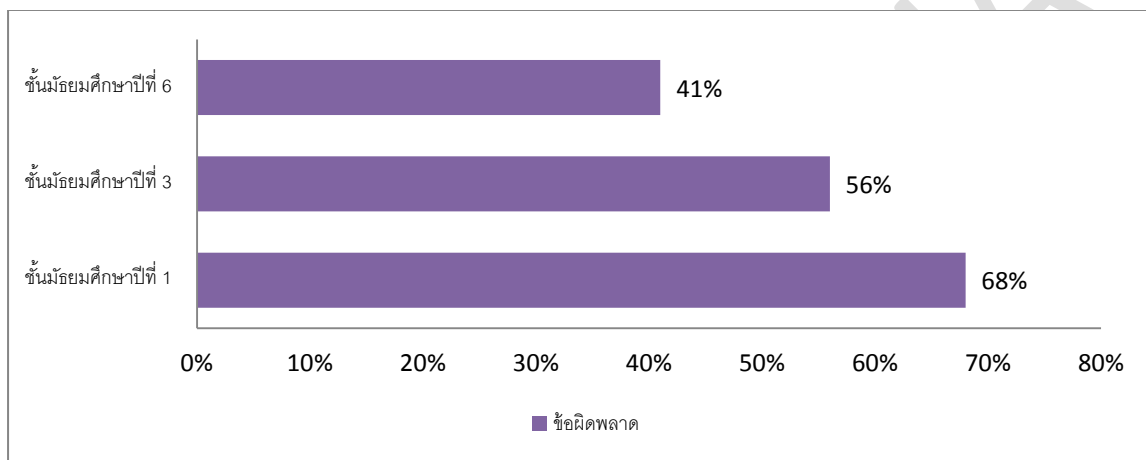
3. ประโยคคำถาม (Interrogative)

จากการศึกษาข้อผิดพลาดเรื่องการใช้กริยาอดีตกาลในประโยคคำถามได้ผลดังแสดงในภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่าสัดส่วนข้อผิดพลาดโครงสร้างประโยคคำถามของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีจำนวนมากเป็นอันดับสองรองจากการผิดเรื่องโครงสร้างประโยคปฏิเสธเป็นจำนวนร้อยละ 68 ในขณะที่ข้อมูลจากภาพที่ 2 และ 3 แสดงให้เห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีการผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยคคำถามมากที่สุดเป็นร้อยละ 56 และ 41 ตามลำดับ โดยข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับชั้นเกิดขึ้นในข้อทดสอบเดียวกันคือการสร้างประโยคคำถามที่มีกริยาช่วย (Auxiliary Verbs) 'May/Might' ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มีลักษณะการใช้ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) คล้ายกันในประเด็นนี้คือมีการนำกริยาช่วย 'did' หรือผันกริยาแท้เป็นช่องที่ 2 (Past Simple Verbs)

ร่วมกับการใช้กริยาช่วย 'May' ที่ไม่ผันรูปเป็น 'Might' เพื่อแสดงคำถามรูปอดีต (ดูตามตัวอย่าง 26) ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะเว้นว่างโครงสร้างประโยคข้อนี้เป็นจำนวนมากเช่นกัน

(26) ประโยคคำถามที่ถูกต้องคือ *Might Henry have dinner at this hotel yesterday?* จะถูกสร้างเป็น

Did Henry have dinner at this hotel yesterday? หรือ *May Henry had dinner at this hotel yesterday?*

ภาพที่ 3 แสดงปริมาณข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยคคำถาม (Interrogative Sentence)

จากผลการวิจัยในข้างต้นนำไปสู่การสรุปปริมาณข้อผิดพลาดพลาตในภาพรวมของนักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้น เพื่อให้ทราบถึงโครงสร้างประโยคที่นักเรียนสามารถทำความเข้าใจได้ก่อนและหลังตามลำดับ ดังตาราง 1 ต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงปริมาณผิดที่เกิดขึ้นจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ประเภทโครงสร้าง กลุ่มตัวอย่าง	ประโยคบอกเล่า (Affirmative) (*ร้อยละ)	ประโยคปฏิเสธ (Negative) (*ร้อยละ)	ประโยคคำถาม (Interrogative) (*ร้อยละ)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	21	23	23
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	15	17	19
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	13	13	14
รวม	49	53	56

จากตาราง 1 พบว่าจากจำนวนผู้ทำแบบทดสอบทั้งหมดมีข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยคบอกเล่าน้อยที่สุดเป็นร้อยละ 49 และข้อผิดพลาดที่พบมากขึ้นเป็นลำดับต่อมาคือโครงสร้างประโยคปฏิเสธเป็นร้อยละ 53 ในขณะที่โครงสร้างประโยคคำถามพบว่ามีข้อผิดพลาดเยอะมากที่สุดเป็นร้อยละ 56

นอกจากนี้ยังมีความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัด ได้แก่ ประโยคคำถามที่ใช้กริยาช่วย 'May' (ดูตามตัวอย่าง 27) ในลำดับถัดมาคือประโยคทั้ง 3 โครงสร้างที่มีกริยาพิเศษ 'To be' สร้างด้วยประธานพหูพจน์บุรุษที่ 3 และมีคำบอกเวลา (Time Marker) (ดูตามตัวอย่าง 28) และสุดท้ายประโยคที่สร้างด้วยคำกริยาแท้ (Main Verb) แต่ไม่มีคำบอกเวลา (Time Marker) จะถูกสร้างด้วยปัจจุบันกาล (Present Simple Tense) (ดูตามตัวอย่าง 29)

(27) จากประโยคคำถามที่ถูกต้องคือ *Might Henry have dinner at this hotel yesterday?* จะถูกสร้างเป็น

Did Henry have dinner at this hotel yesterday? หรือ *May Henry had dinner at this hotel yesterday?*

(28) พวกเขาอยู่ที่บ้านเมื่อเช้านี้ *They are at home this morning.*

พวกเขาไม่อยู่ที่บ้านเมื่อเช้านี้ *They aren't at home this morning.*

พวกเขาอยู่ที่บ้านเมื่อเช้านี้หรือเปล่า *Are they at home this morning?*

(29) เขา (ผู้หญิง) เล่นกับลูกชายของฉันที่สนามเด็กเล่นแห่งนั้น She plays with my son at the playground.

เขา (ผู้หญิง) ไม่ได้เล่นกับลูกชายของฉันที่สนามเด็กเล่นแห่งนั้น She doesn't play with my son at the playground. เขา(ผู้หญิง)เล่นกับลูกชายของฉันที่สนามเด็กเล่นแห่งนั้นหรือเปล่า Does she play with my son at the playground.

4. สรุปและอภิปรายผล

4.1. สรุปผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาการพัฒนาของภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ในนักเรียนไทยที่เกิดขึ้นขณะใช้รูปอดีตกาลในภาษาอังกฤษจากระดับช่วงชั้นการศึกษาที่แตกต่างกันเพื่อให้ทราบถึงโครงสร้างประโยคที่นักเรียนสามารถทำความเข้าใจได้ก่อนและหลังตามลำดับ

ผลการศึกษาสามารถสรุปผลได้ดังนี้

4.1.1 ภาษาในระหว่าง (Interlanguage) ที่เกิดขึ้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับชั้นใช้อดีตกาล

(Past Simple Tense) สร้างประโยคบอกเล่า ปฏิเสธและคำถาม

1) ด้านการสร้างประโยคบอกเล่า (Affirmative Sentence)

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าปริมาณข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคบอกเล่าของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับชั้นเกิดขึ้นน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับโครงสร้างประโยคปฏิเสธและคำถาม พบในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 21 จากจำนวนข้อทดสอบประเภทประโยคบอกเล่าทั้งหมดของ 3 กลุ่มตัวอย่าง รองลงมาคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบความผิดพลาดร้อยละ 15 และสุดท้ายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบเพียงร้อยละ 13 ซึ่งน้อยที่สุด

2) ด้านการสร้างประโยคปฏิเสธ (Negative Sentence)

พบความผิดพลาดในกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุดเป็นร้อยละ 23 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบร้อยละ 17 และลดลงในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นร้อยละ 13 โดยคำนวณจากข้อทดสอบในประเภทปฏิเสธทั้งหมด

3) ด้านการสร้างประโยคคำถาม (Interrogative Sentence)

จากการศึกษาค้นคว้าพบปริมาณข้อผิดพลาดพลาดร้อยละ 23 ในกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และในกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบร้อยละ 19 สุดท้ายคือจากกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบร้อยละ 14 จากมากไปน้อยตามลำดับ

จากการวิจัยพบว่าปริมาณข้อผิดพลาดพลาดที่พบในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเมื่อใช้อดีตกาล (Past Simple Tense) สร้างประโยคทั้ง 3 โครงสร้างมีอัตราการลดลงตามระดับชั้นการศึกษาที่เพิ่มขึ้น กล่าวคือในระดับการศึกษาที่สูงกว่าจะมีความผิดพลาดน้อยกว่าช่วงชั้นการศึกษาที่ต่ำกว่าเพราะมีความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์และมีทักษะด้านการใช้ภาษาที่มากกว่าส่งผลให้ปริมาณข้อผิดพลาดพลาดลดลงตามลำดับและมีแนวโน้มจะลดลงเรื่อยๆจนกระทั่งการกระบวนกรเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย (Target Language) สมบูรณ์และภาษาในระหว่าง (Interlanguage) หายไปในที่สุด

4.1.2 ความสามารถในการใช้อดีตกาล(Past Simple Tense)สร้างประโยคแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในภาพรวม

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่าปริมาณข้อผิดพลาดพลาดจากการใช้อดีตกาล(Past Simple Tense)ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในด้านการสร้างประโยคบอกเล่า (Affirmative Sentence) มีปริมาณน้อยที่สุด รองลงมาคือประโยคปฏิเสธ (Negative Sentence) และมากที่สุดคือประโยคคำถาม (Interrogative Sentence) ทำให้เห็นว่าประโยคบอกเล่าเป็นโครงสร้างที่มีความซับซ้อนน้อยที่สุดและสามารถเรียนรู้และทำความเข้าใจได้ก่อนเป็นอันดับแรก ในขณะที่โครงสร้างประโยคปฏิเสธมีความซับซ้อนมากกว่าทำให้พบความผิดพลาดมากกว่าโครงสร้างประโยคบอกเล่า และสุดท้ายคือโครงสร้างประโยคคำถามที่พบว่ามีความซับซ้อนมากที่สุดทำให้พบภาษาในระหว่างหลากหลายรูปแบบและยังเป็นโครงสร้างที่เรียนรู้และทำความเข้าใจได้ช้าที่สุดอีกด้วย

4.2. การอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

4.2.1 ความแตกต่างของภาษาไทยและภาษาอังกฤษในเรื่องกาล (Tense) มีผลต่ออัตราการเกิดภาษาในระหว่าง(Interlanguage) เมื่อผู้เรียนสร้างประโยคทั้ง 3 โครงสร้าง ดังนี้

1) ความผิดพลาดในประโยคบอกเล่า (Affirmative Sentence)

ผู้เรียนมีความเข้าใจเรื่องโครงสร้างประโยคบอกเล่ามากที่สุดเพราะจากการศึกษาพบว่ามีปริมาณข้อผิดพลาดพลาดน้อยที่สุดในสามโครงสร้าง เนื่องจากความแตกต่างของภาษาไทยและ

ภาษาอังกฤษในการสร้างประโยคบอกเล่ามีความคล้ายคลึงกันในด้านโครงสร้างโดยในภาษาไทยจะใช้ *ประธาน+กริยา(ไม่ผันรูปตามกาล)+(กรรม)* (ดูตามตัวอย่าง 30) ความผิดพลาดที่พบบ่อยมีไม่มากและมีลักษณะคล้ายกันคือการไม่ผันรูปกริยาตามกาล

(30) ฉันทานอาหารเย็น(แล้วในอดีต) *I had dinner.*

2) ความผิดพลาดในประโยคปฏิเสธ (Negative Sentence)

ในการสร้างประโยคปฏิเสธพบปริมาณข้อผิดพลาดมากเป็นอันดับสองเพราะมีความซับซ้อนมากกว่า เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษามีวิภัติปัจจัย (Inflectional Language) คือเมื่อสร้างประโยคปฏิเสธ คำกริยาช่วยจะเปลี่ยนรูปตามกาลแล้วเติม 'not' ตามด้วยกริยาแท้ (Main Verb) จะคงรูปเดิม ในทางกลับกันภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด (Isolating Language) สามารถแสดงการปฏิเสธโดยการเติมคำว่า "ไม่" หน้ากริยาแท้ได้เลย (ดูตามตัวอย่าง 31) ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนได้ง่ายกว่าประโยคบอกเล่าเพราะมีเงื่อนไขในการใช้มากขึ้น

(31) หล่อนไม่ชอบเขา *She didn't like him.*

3) ความผิดพลาดในประโยคคำถาม (Interrogative Sentence)

ปริมาณข้อผิดพลาดเกิดขึ้นมากที่สุดในการสร้างประโยคคำถามเนื่องจากในภาษาอังกฤษต้องมีการผันกริยาที่ช่วย (Auxiliary Verb) สร้างคำถามให้เป็นรูปอดีตแล้ววางไว้หน้าประธานแต่กริยาแท้ (Main Verb) จะไม่เปลี่ยนรูป โดยในภาษาไทยสามารถใช้โครงสร้างประโยคบอกเล่ามาสร้างคำถามโดยการเติมคำว่า "หรือเปล่า" ที่ท้ายประโยคได้เลย (ดูตามตัวอย่าง 32) จึงเกิดความสับสนในการแสดงอดีตกาลได้หลายจุด ได้แก่ การใช้กริยาช่วย (Auxiliary Verb) ซึ่งไม่มีในภาษาไทย คำกริยาที่ไม่ต้องผันรูปเพื่อแสดงอดีตและไม่ต้องผันตามประธานเหมือนกับปัจจุบันกาล (Present Simple Tense)

(32) เจมส์ไปโรงเรียนเมื่อวานนี้หรือเปล่า *Did James go to school yesterday?*

4.2.2 ปัจจัยด้านกฎเกณฑ์และเงื่อนไขอื่น ๆ ที่นำมาใช้สร้างร่วมกับอดีตกาล (Past Simple Tense) แล้วส่งผลให้พบปริมาณข้อผิดพลาดที่มากขึ้น ได้แก่

1) ประโยคที่ไม่มีคำบอกเวลา (Time Marker)

จากการศึกษาพบว่าประโยคที่ไม่มีคำบอกเวลาทำให้ผู้ทำแบบทดสอบสร้างประโยครูปปัจจุบันกาล (Present Simple Tense) แม้จะมีการชี้แจงไว้ก่อนแล้วทำให้ใช้รูปอดีตกาลเท่านั้น เนื่องจากในภาษาไทยสามารถแสดงอดีตได้ก็ต่อเมื่อมีคำบอกเวลาในประโยคหรือจากบริบท

แวดล้อมในการสนทนาเท่านั้น ในขณะที่ภาษาอังกฤษสามารถแสดงอดีตโดยการผันรูปกริยาหรือกริยาช่วยได้เลยโดยไม่ต้องมีคำบอกเวลา (Time Marker) (ดูตามตัวอย่าง 33) ทำให้เกิดความเข้าใจผิดเมื่อต้องสร้างประโยครูปอดีตโดยไม่มีคำบอกเวลาระบุเอาไว้ในข้อทดสอบส่งผลให้เลือกใช้กาล (Tense) ผิดและเกิดความผิดพลาดขึ้น

(33) *He saw a black pen on his desk. เขาพบปากกาสีดำด้ามหนึ่งบนโต๊ะทำงานของเขาเมื่อสักครู่นี้*

2) ประโยคที่มีคำบอกเวลา (Time Marker) แต่เป็นอดีตที่ผ่านมาไม่นาน

พบความผิดพลาดที่เห็นได้เด่นชัดจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในข้อทดสอบที่มีคำบอกเวลา แต่เป็นการบอกถึงอดีตที่ผ่านมาไม่นานเช่น *'This morning'* ผู้ทำแบบทดสอบส่วนใหญ่เลือกใช้ปัจจุบันกาล (Present Simple) ในการสร้าง จึงตีความได้ว่าผู้เรียนตัดสินว่าอดีต “เมื่อเช้านี้” หรือ *"This morning"* ยังมีช่วงเวลาคาบเกี่ยวกับปัจจุบันหรือยังนับว่าเป็นปัจจุบันอยู่เพราะเหตุการณ์เพิ่งผ่านไปไม่นาน ในทางตรงกันข้าม สำหรับภาษาอังกฤษ เหตุการณ์หรือการกระทำใดๆก็ตามที่ผ่านไปแล้วจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของอดีตทันทีเพราะมีการแบ่งเส้นเวลาระหว่างอดีต ปัจจุบันและอนาคตอย่างชัดเจนต่างจากภาษาไทย (ดูตามตัวอย่าง 34)

(34) *They were at home this morning. พวกเขาอยู่ที่บ้านเมื่อเช้านี้*

3) การสร้างประโยคคำถามรูปอดีตที่ใช้กริยาช่วย 'May/Might' สร้าง

จากการวิจัยพบว่าการสร้างประโยคคำถามด้วยกริยาช่วย 'May' ในรูปอดีตมีความผิดพลาดอยู่ในปริมาณมาก จำนวนหนึ่งสร้างโดยการนำกริยาช่วยตัวอื่นๆเช่น 'did' หรือ 'have/had' มาใช้ร่วมกับ 'May' ที่ไม่ผันรูปให้เป็น 'Might' ซึ่งเป็นรูปอดีตของ 'May' (ดูตามตัวอย่าง 35) อีกจำนวนหนึ่งสามารถเรียงโครงสร้างได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่ไม่ผัน 'May' ให้เป็น 'Might' (ดูตามตัวอย่าง 36) จากปรากฏการณ์ในข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าผู้เรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างประโยคคำถามว่าต้องมีกริยาช่วยและเพื่อแสดงอดีตจะต้องผันรูปกริยาช่วยให้เป็นอดีตแต่ในประโยคที่มีกริยาช่วย (Modal Auxiliary) ในลักษณะนี้จะสามารถใช้กริยาช่วยนั้นๆผันเป็นรูปอดีตและสร้างคำถามได้เลยแต่ในภาษาไทยไม่ได้ใช้คำกริยาช่วยในลักษณะดังกล่าวจึงทำให้เกิดความสับสนในการใช้กริยาช่วยในภาษาอังกฤษ (ดูตามตัวอย่าง 37) จะไม่มีการสลับที่กริยาช่วย “อาจ” เพียงแค่เติม “ใช้ไหม/หรือเปล่า” ทำยประโยคบอกเล่าก็สามารถสร้างคำถามได้เลย และในกลุ่มที่สามารถเรียงประโยคได้ถูกต้องสามารถตีความได้ว่าผู้เรียนมีความเข้าใจในเรื่องการใช้กริยาช่วยของภาษาอังกฤษแต่เนื่องจาก 'Might' เป็นกริยาช่วยที่พบไม่บ่อยนัก

ในชีวิตประจำวันหรือผู้เรียนอาจไม่เคยทราบมาก่อนว่ากริยาช่วยสามารถผันเพื่อแสดงอดีตได้ในกรณีที่ต้องสร้างประโยครูปอดีตกาลร่วมกับกริยาช่วย

(35) *May Henry did have dinner last night? หรือ May Henry had dinner last night?*

(36) *May Henry have dinner last night?*

(37) เฮนรี่อาจไปทานมื้อค่ำเมื่อคืนนี้ใช่ไหม

5. รายการอ้างอิง

ธนศักดิ์ ศิริคะเนรัตน์. รูปแบบการออกเสียงพยัญชนะท้ายนาสิกในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย 1. เข้าถึงได้จาก: http://www.asia.tu.ac.th/journal/J_Studies1_55/A4_047-059.pdf (วันที่ค้นข้อมูล: 8 พฤษภาคม 2558)

ผะอบ ไปษะกฤษณะ. 2532. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : บำรุง สาส์น.

Bennui, P. (2008). A STUDY OF L1 INTEREFERENCE IN THE WRITING OF THAI EFL STUDENTS, 4, 73-74. Retrieved 2015, from <http://www.melta.org.my/modules/tinycontent/Dos/PairoteBennui2008.pdf>

Hornby, A., & Turnbull, J. (2010). Oxford advanced learner's dictionary of current English: International students's edition (8th ed.). Oxford: Oxford University Press.

Johansson, S. (2008). Contrastive analysis and learner language: A corpus-based approach. 9-10. Retrieved 2015, from http://www.hf.uio.no/ilos/forskning/grupper/Corpus_Linguistics_Group/papers/contrastive-analysis-and-learner-language_learner-language-part.pdf

Sharmini, S., Tee Pei Leng, K., Singaram, N., & Jusoff, K. (2009). The Second Language Acquisition of Past Tense Marker in English by L1 Speakers of Chinese. Vol.5(No.3), 133-135. Retrieved from <http://www.cscanada.net/index.php/css/article/viewFile/195/193>

Tawilapakul, U. (n.d.). The Use of English Tense by Thai University Students. Retrieved May 8, 2015, from http://www.culi.chula.ac.th/Research/e-Journal/article_04.htm

VACANA JOURNAL

ภาคผนวก

Translate sentences and transform them into negative and yes/no interrogative sentences, then give 'yes' and 'no' answers (Past simple Tense)

จงแปลประโยคและเปลี่ยนโครงสร้างประโยคให้เป็นประโยคปฏิเสธและประโยคคำถามที่ตอบรับใช่/ไม่ใช่ (รูปอดีตกาล)

1. แม่ของพวกเขาจำเป็นต้อง(have to)ไปโรงพยาบาลเมื่อคืนนี้

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

2. เขา(ผู้หญิง)เล่นกับลูกชายของคนที่สนามเด็กเล่นแห่งนั้น

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

3. พวกเขาสามารถ(can)วิ่งได้เร็วมากเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

4. เขา(ผู้ชาย)เห็นปากกาสีดำด้ามหนึ่งอยู่บนโต๊ะทำงานของเขา(ผู้ชาย)

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

5. เฮนรี่(Henry)อาจ(may)ทานอาหารเย็นที่โรงแรมแห่งนี้เมื่อวานนี้

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

6. แมรี่(Mary)และปีเตอร์(Peter)ตีสุนัขของพวกเขาเมื่อวานนี้

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No): Yes, No,

.....

7. พวกเขาอยู่ที่บ้านเมื่อเช้านี้

Affirmative (ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative (ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative (ประโยคคำถาม):

.....

Answer (ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

8. พวกเขาเป็นวิศวกรเมื่อสองปีที่แล้ว

Affirmative(ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative(ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative(ประโยคคำถาม):

.....

Answer(ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

9. ห้องนอนของเขา(ผู้หญิง)สกปรกมาก

Affirmative(ประโยคบอกเล่า):

.....

Negative(ประโยคปฏิเสธ):

.....

Interrogative(ประโยคคำถาม):

.....

Answer(ตอบรับ Yes/No):

Yes, No,

